

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 października 2016 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Kosiński

Protokolant: Marta Czapska

w obecności oskarżyciela : Prokuratora Anny Krysińskiej

po rozpoznaniu dnia 13 maja 2016 r. 15 czerwca 2016 r. , 05 września 2016 r. i 10 października 2016 r. na rozprawie w Legionowie sprawy :

A. Ł. , córki S. i E. z d. D. , ur. (...) w W.

oskarżonej o to, że :

w dniu 23 sierpnia 2014 r. w L. jadąc (...) rowerem marki Z. w kierunku ul. (...) i będąc na skrzyżowaniu z ul. (...) , wjechała na skrzyżowanie nie ustąpiwszy pierwszeństwa przejazdu motorowerowi marki D. nr rej. (...) kierowanemu przez J. W. , a poruszającego się ul. (...) w kierunku ul. (...) , czym nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym i doprowadziła do zderzenia się obu pojazdów , w wyniku którego to zdarzenia J. W. doznał urazu brzuch z uszkodzeniem śledziony i krwotokiem do jamy otrzewnej stanowiących ciężkie obrażenia ciała w postaci choroby realnie zagrażającej życiu w myśl art. 156 § 1 k.k.

to jest o czyn z art. 177 § 2 k.k.

1. Oskarżoną A. Ł. w ramach zarzucanego jej czynu uznaje za winną tego że w dniu 23 sierpnia 2014 r. w L. woj. (...) nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym określone w art. 5 ust. 1 oraz w art. 25 ust. 1 Ustawy Prawo o Ruchu Drogowym w ten sposób że jadąc rowerem marki Z. drogą podporządkowaną ul. (...) w kierunku ul. (...) i będąc na skrzyżowaniu z ul. (...) nie zachowała szczególnej ostrożności i nie ustąpiła pierwszeństwa przejazdu motorowerowi marki D. nr rej. (...) kierowanemu przez J. W. poruszającemu się drogą z pierwszeństwem przejazdu - ul. (...) w kierunku ul. (...) i wjechała na skrzyżowanie doprowadzając do zderzenia się obu pojazdów , w wyniku którego to zdarzenia J. W. doznał urazu brzuch z uszkodzeniem śledziony i krwotokiem do jamy otrzewnej stanowiących ciężkie obrażenia ciała w postaci choroby realnie zagrażającej życiu w myśl art. 156 § 1 k.k. to jest popełnienia czynu z art. 177 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 177 § 2 k.k. skazuje ją na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;
2. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej A. Ł. kary pozbawienia wolności na okres próby 2 (dwóch) lat;
3. Na podstawie art. 72 § 1 pkt. 1 k.k. zobowiązuje oskarżoną A. Ł. do informowania kuratora sądowego o przebiegu okresu próby ;
4. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. zasądza od oskarżonej A. Ł. na rzecz pokrzywdzonego J. W. zadośćuczynienie za doznaną krzywdę w kwocie 20000 zł (dwudziestu tysięcy złotych);
5. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. nakłada na oskarżoną A. Ł. obowiązek naprawienia szkody przez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego J. W. kwoty 1010 zł (tysiąc dziesięć złotych) ;

6. Na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwrócić pokrzywdzonemu J. W. dowody rzeczowe Nr DRZ (...);

7. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżoną A. Ł. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygn. akt II K 1016/15

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 sierpnia 2014 r. w L. woj. (...) oskarżona A. Ł. jechała rowerem marki Z. drogą podporządkowaną ul. (...) w kierunku ul. (...). Będąc na skrzyżowaniu z ul. (...) oskarżona A. Ł. chcąc przejechać na wprost przez to skrzyżowanie nie zachowała szczególnej ostrożności i nie zastosowała się do znaku drogowego A- 7 „ustąp pierwszeństwo” i nie ustąpiła pierwszeństwa przejazdu motorowerowi marki D. nr rej. (...) kierowanemu przez J. W. poruszającemu się drogą z pierwszeństwem przejazdu - ul. (...) w kierunku ul. (...) i wjechała na skrzyżowanie. J. W. kierujący motorowerem marki D. nr rej. (...) widząc rowerzystkę wjeżdżającą z drogi podporządkowanej na jego pas ruchu podjął manewry obrony i rozpoczął hamowanie. Jednak nie udało mu się zahamować przed kierującą rowerem oskarżoną A. Ł. i doszło do zderzenia obu pojazdów. W momencie zderzenia motorower marki D. nr rej. (...) poruszał się z prędkością w zakresie 24-27 km/h (k. 79-87 zb. A). Po zderzeniu obu pojazdów motorower marki D. nr rej. (...) kierowany przez J. W. wywrócił się i następnie przemieścił się poza skrzyżowanie na chodnik znajdujący się po lewej stronie ul. (...) (w kierunku ul. (...)). Natomiast rower kierowany przez oskarżoną A. Ł. wywrócił się przy lewej krawędzi jezdni ul. (...) (bezpośrednio za osią jezdni ul. (...)) i był odwrócony w kierunku ul. (...) (k. 5 i k. 64 zb. A).

Na skutek tego zdarzenia J. W. doznał urazu brzuch z uszkodzeniem śledziony i krwotokiem do jamy otrzewnej stanowiących ciężkie obrażenia ciała w postaci choroby realnie zagrażającej życiu w myśl art. 156 § 1 k.k. (k. 59 zb. A.)

Do wypadku doszło w obszarze zabudowanym, z ograniczeniem administracyjnie prędkości do 50 km/h, na prostym odcinku drogi pokrytej nawierzchnią asfaltową z oznakowaniem poziomym i pionowym, przy średnim natężeniu ruchu. W tym czasie warunki drogowe były bardzo dobre, świeciło słońce, a widoczność nie była niczym ograniczona. Wszystkie pojazdy uczestniczące w wypadku były sprawne technicznie. Motorower marki D. nr rej. (...) nie był przerobiony celem usunięcia ogranicznika prędkości i jego maksymalna prędkość wynosi 45 km/h (k. 57-59, k. 50-51 i k. 49-50). Pokrzywdzony J. W. od kwietnia 2013 r. posiadał kartę motorowerową.

Oskarżona A. Ł. (k. 9 zb. A) i pokrzywdzony J. W. (k. 54-55 zb. A) w chwili zdarzenia byli trzeźwi.

A. Ł. ma ukończone 44 lata, nie ma na nikogo na utrzymaniu, pracuje i uzyskuje dochód w wysokości 1300 zł miesięcznie, nie był karana (k. 67), nie leczy się psychiatrycznie ani odwykowo.

Sąd powyższy stan faktyczny ustalił na podstawie następujących dowodów: częściowo wyjaśnień oskarżonej: A. Ł. (k. 114-116 zb. A i k. 47-48) oraz zeznań świadków: J. W. (k. 48v zb. C i k. 50-51), W. W. (k. 47 zb. A, k. 97 zb. A i k. 49-50), R. O. (k. 32 zb. C i k. 55-57), R. S. (k. 84) i Ł. Z. (k. 95), notatki urzędowej (k. 1-3 zb. A), protokołu oględzin wraz z dokumentacją fotograficzną (k. 4-5, 64-66 zb. A), protokołu oględzin roweru (k. 6 zb. A), protokołu oględzin pojazdu D. S. (k. 7-8 zb. A), protokołu użycia urządzenia kontrolno-pomiarowego (k. 9-10 zb. A), dokumentacji medycznej dotyczącej J. W. (k. 50-51 zb. A), karty karnej (k. 122 zb. A i k. 67), sprawozdania z przeprowadzonych badań krwi sporządzonego przez (...) nr (...) 696/14 z dnia 12 września 2014 r. (k. 54-55 zb. A), opinii pisemnej biegłego lekarza M. R. z dnia 19 września 2014 r. dotyczącej obrażeń ciała pokrzywdzonego J. W. (k. 59 zb. A), opinii biegłego z zakresu wyceny ruchomości A. P. z dnia 03 sierpnia 2016 r. (k. 68-73), opinii (...) nr (...) z dnia 29 czerwca 2015 r. (k. 79-87 zb. A), opinii (...) nr (...) z dnia 21 listopada 2015 r. (k. 142-147 zb. A) oraz uzupełniającej opinii ustnej złożonej przez biegłego J. B. (k. 123-125 zb. A i k. 57-59).

A. Ł. stanęła pod zarzutem iż : w dniu 23 sierpnia 2014 r. w L. jadąc (...) rowerem marki Z. w kierunku ul. (...) i będąc na skrzyżowaniu z ul. (...), wjechała na skrzyżowanie nie ustąpiwszy pierwszeństwa przejazdu motorowerowi marki D. nr rej. (...) kierowanemu przez J. W., a poruszającego się ul. (...) w kierunku ul. (...), czym nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym i doprowadziła do zderzenia się obu pojazdów, w wyniku którego to zdarzenia J. W. doznał urazu brzuch z uszkodzeniem śledziony i krwotokiem do jamy otrzewnej stanowiących ciężkie obrażenia ciała w postaci choroby realnie zagrażającej życiu w myśl art. 156 § 1 k.k. to jest popełnienia czynu z art.177§ 2 k.k. .

Oskarżona A. Ł. w postępowaniu przygotowawczym stwierdziła iż nie potrafi określić czy przynajmniej się do popełnienia zarzucanego jej czynu, nie poczuwa się jednak do winy w tym sensie że nie wtargnęła na skrzyżowanie (k. 115 zb. A). Natomiast na rozprawie przed Sądem oskarżona A. Ł. nie przyznała się do zarzucanego jej czynu (k. 47). Oskarżona A. Ł. wyjaśniła iż w dniu 23 sierpnia 2014 jechała rowerem do sklepu przy ul. (...) do pracy. Gdy dojechała do skrzyżowania ul. (...) z ul. (...) wobec faktu iż natężenie ruchu nie było duże postanowiła nie przeprowadzać roweru przez przejście dla pieszych, ale przejechać to skrzyżowanie na wprost. W tym celu po przepuszczeniu kilku samochodów jadących ul. (...), które miały pierwszeństwo, wjechała na to skrzyżowanie. Gdy znajdował się na środku tego skrzyżowania zobaczyła jadący z dużą prędkością ul. (...) w stronę ul. (...) motocykl którego kierowca rozpoczął manewr hamowania. Mimo tego uderzył on w jej rower. Następnie odzyskała przytomność gdy już leżała na jezdni (k. 114-116 zb. A i k. 47-48).

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonej A. Ł. w zakresie jakim stwierdziła iż tego dnia jechała rowerem przez skrzyżowanie ul. (...) i ul. (...) w L. . Na wiarę zasługuje również ta część wyjaśnień oskarżonej A. Ł. w których stwierdziła iż kierujący motorowerem przed uderzeniem w jej rower hamował. Wyjaśnienia oskarżonej A. Ł. w tym zakresie korespondują z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego zwłaszcza z zeznaniami świadków: J. W. (k. 48v zb. C i k. 50-51) i R. O. (k. 32 zb. C i k. 55-57) w zakresie jakim Sąd dał wiarę zeznaniom tych świadków .

Sąd nie dał wiary pozostałej części wyjaśnień oskarżonej A. Ł. odnośnie faktu iż przejeżdżała to skrzyżowanie w kierunku ul. (...), a nie w kierunku ul. (...) i tym samym nie wjechała na to skrzyżowanie bezpośrednio pod nadjeżdżający ul. (...) w kierunku ul. (...) motorower kierowany przez pokrzywdzonego J. W. . W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonej A. Ł. nie zasługują na wiarę jako niejasne, nielogiczne, wewnętrznie sprzecznym i nakierowane na uniknięcie odpowiedzialności i pomniejszenie swojej winy. Te wyjaśnienia oskarżonej A. Ł. stanowią przyjętą przez nią linię obrony zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności za popełniony przez nią czyn z art. 177 § 2 k.k. . Na wstępie należy zauważyć iż z zeznań świadka J. W. złożonych w postępowaniu przygotowawczym wynika wprost iż rower kierowany przez obwinioną wyjechał z ul. (...) z jego prawej strony (k. 48 zb. A). Fakt ten potwierdził w swoich zeznaniach bezpośredni świadek tego zdarzenia drogowego R. O. który kategorycznie stwierdził iż rowerzystka przejeżdżała to skrzyżowanie w kierunku ul. (...) i znajdowała się przed tym zdarzeniem drogowym na ul. (...) na przeciwko poczty przy ul. (...) (k. 32 zb. C i k. 55-57). Ponadto należy wskazać iż z zeznań świadka R. S. funkcjonariusza Policji z (...) w L., który wykonywał oględziny miejsca przedmiotowego zdarzenia drogowego wynika wprost iż rower jechał w kierunku ul. (...) przecinając ul. (...) (k. 84). Należy wskazać iż świadkowie R. O. i R. S. nie mają żadnego powodu by w tym zakresie zeznawać nieprawdę. Gdyby jednak przyjąć za prawdziwą wersję zdarzeń przedstawioną przez oskarżoną A. Ł. iż jechała rowerem w kierunku ul. (...) to nie zmienia to faktu iż nie zastosowała się do znaku A- 7 i przed wjazdem na skrzyżowanie ul. 3 maja z ul. (...) nie ustąpiła pierwszeństwa przejazdu motorowerowi marki D. nr rej. (...) kierowanemu przez J. W., który poruszał się drogą z pierwszeństwem przejazdu – ul. (...). Biorąc pod uwagę panujące wtedy warunki pogodowe i drogowe – słoneczna pogoda, prosty odcinek jezdni oskarżona A. Ł. wjeżdżając na skrzyżowanie przy zachowaniu szczególnej ostrożności nie mogła nie zauważyć iż ul. (...) w kierunku ul. (...) porusza się motorowalista. Ponadto oskarżoną A. Ł. przejeżdżając skrzyżowanie na wprost na rowerze powinna prawidłowo ocenić czy panująca sytuacja drogowa pozwala na bezpieczne przejechanie przez to skrzyżowanie zwłaszcza wobec faktu iż wjeżdżała na to skrzyżowanie z drogi podporządkowanej. Gdyby jednak przyjąć iż rzeczywiście oskarżona A. Ł. poruszała się przez skrzyżowanie ul. (...) i ul. (...) w kierunku ul. (...) to musiała by wjechać na to skrzyżowanie bezpośrednio za samochodem marki C. (...) nr rej. (...) kierowanym przez R. O. który jechał ul. (...) z tego kierunku, a następnie skręcił w prawo i zatrzymał się przed przejściem dla pieszych na ul. (...). Tym samym gdyby przyjąć że oskarżona jechała w kierunku ul. (...) to wjeżdżając na skrzyżowanie z

drogi podporządkowanej miała utrudnioną możliwość obserwacji ul. (...), zwłaszcza pasa jezdni którym poruszał się motorower kierowany przez J. W. . Oskarżona A. Ł. musiała, przy przyjęciu wariantu iż jechała w kierunku ul. (...), wjechać na skrzyżowanie za stojącego przed przejściem dla pieszych na ul. (...) samochodu marki C. (...) nr rej. (...), który jest vanem i znacznie utrudniał jej możliwość obserwacji tego co dzieje się na tym skrzyżowaniu. Jednak oskarżona A. Ł. w swoich wyjaśnieniach stwierdziła iż zatrzymała się bezpośrednio przed skrzyżowaniem i przed wjazdem na nie przepuściła kilka samochodów poruszających się ul. (...) i nic nie utrudniało jej obserwacji tego skrzyżowania (k 114-116 zb. A i k. 47-48). Należy dodatkowo wskazać iż opinii z opinii (...) nr (...) z dnia 21 listopada 2015 r. wynika iż rozpatrując przypadek ruchu rowerzystki ze strony lewej na prawą dochodzi się do identycznych wniosków na temat bezpośredniej przyczyny zdarzenia jak w opinii (...). Przyczyną wypadku było nieustąpienie pierwszeństwa motorowerowi przez rowerzystkę i jej wjechanie na tor ruchu motoroweru, gdy kierujący nim nie miał możliwości uniknięcia wypadku przy prędkości dopuszczalnej. Dla rozpatrzenia wariantu ruchu rowerzystki (ze strony lewej na prawą w stosunku do kierunku jazdy motoroweru) istnieje teoretycznie możliwość związku przyczynowego ewentualnej nadmiernej prędkości motoroweru z wypadkiem. Do przyjęcia takiej wersji brak jest jednak podstaw (k. 142-147 zb. A). Należy podnieść iż przy ustaleniu że oskarżona A. Ł. wjechała na to skrzyżowanie jadąc w kierunku ul. (...) a nie w kierunku ul. (...) (jak twierdzi oskarżona A. Ł. w swoich wyjaśnieniach) Sąd oparł się na wskazanych wyżej zeznaniach świadków J. W. (k. 48v zb. C i k. 50-51), R. O. (k. 32 zb. C i k. 55-57) i R. S. (k. 84) w zakresie jakim dał im wiarę.

Wyżej wskazane fakty dyskwalifikują prawdziwość wyjaśnień oskarżonej A. Ł. w zakresie jakim Sąd nie dał im wiary.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków : J. W., W. W., R. O., R. S. i Ł. Z. jako jasnym, dokładnym i precyzyjnym.

Z zeznań świadka J. W. wynika iż w dniu 23 sierpnia 2014 r. jechał motorowerem pojemności do 50 cm³ ul. (...) w L. w kierunku ul. (...) z prędkością ok. 30 km/h. Gdy dojeżdżał do skrzyżowania z ul. (...) zobaczył iż z prawej strony z ul. (...) na jego pas ruchu wjeżdża rowerzystka. Z dalszych zeznań świadka wynika iż zaczął hamować jednak doszło do zderzenia z rowerzystką. Następnie świadek J. W. opisał jakich obrażeń doznał w wyniku przedmiotowego zdarzenia. Ponadto świadek J. W. wskazał iż motorower marki D. nr rej. (...) posiada fabrycznie wbudowany ogranicznik prędkości do 45 km/h który nie został zdemontowany i on w żaden sposób przed tym wypadkiem ani po nim nie przerabiał tego motoroweru, zaś kartę motorowerową posiada od kwietnia 2013 r. (k. 48v zb. C i k. 50-51).

Z zeznań świadka W. W. – ojca pokrzywdzonego J. W. wynika jakie obrażenia w wyniku tego zdarzenia drogowego doznał jego syn oraz jakie są konsekwencje tych obrażeń. Świadek W. W. wskazał iż nie był bezpośrednim świadkiem tego zdarzenia drogowego oraz że motorower którym poruszał się jego syn nie był w żaden sposób przerabiany i maksymalna prędkość tego motoroweru to 50 km/h (k. 47 zb. A, k. 97 zb. A i k. 49-50).

Z zeznań świadka R. O. wynika iż w dniu 23 sierpnia 2014. jechał swoim samochodem marki C. (...) nr rej. (...) ul. (...) z kierunku ul. (...). Gdy dojechał do skrzyżowania z ul. (...) z ul. (...) wykonał manewr skrętu w prawo w ul. (...). Gdy wjechał już w ul. (...) i znajdował się przed przejściem dla pieszych, przed którym się zatrzymał, zobaczył jadący z przeciwnego kierunku ul. (...) w kierunku ul. (...) (ul. (...)) motorower przed którym nie jechały inne pojazdy. Skuter po przejechaniu przejścia dla pieszych pojechał dalej i w pewnym momencie usłyszał huk. Gdy odwrócił się zobaczył że doszło do zderzenia na ul. (...) motorowerzysty z rowerzystką która jechała ul. (...) z kierunku ul. (...) w kierunku ul. (...) . Świadek R. O. wskazał iż rowerzystka jechała drogą podporządkowaną i powinna ustąpić pierwszeństwa przejazdu motorowerowi (k. 32 zb. C i k. 55-57).

Z zeznań świadka R. S. – funkcjonariusza z (...) w L. który wykonywał szkic miejsca zdarzenia w dniu 23 sierpnia 2014 r. wynika iż rower był skierowany w kierunku ul. (...) co wynika ze szkicu (k. 5 zb. A). Świadek wskazał iż z tego co sobie przypomina to rowerzystka jechała ul. 3- Maja w kierunku ul. (...) przecinając ul. (...) (k. 84).

Natomiast świadek Ł. Z. - funkcjonariusza z (...) w L. który wykonywał czynności na miejscu przedmiotowego zdarzenia drogowego w dniu 23 sierpnia 2014 r. potwierdził iż to on sporządził notatkę urzędową z k. 1-3 zb. A, nie pamiętał jednak żadnych szczegółów przedmiotowego zdarzenia (k. 95)

Fakt, że wymienieni wyżej świadkowie precyzyjnie określają zakres swojej wiedzy na temat zdarzenia, w zakresie których Sąd dał wiarę zeznaniom tych świadków, świadczy zdaniem Sądu o braku skłonności do konfabulacji i dążeniu do rzetelnego przedstawienia przebiegu wydarzeń.

Sąd dał pełną wiarę opinią sporządzonym przez (...) nr (...) z dnia 29 czerwca 2015 r. (k. 79-87 zb. A) i nr (...) z dnia 21 listopada 2015r. (k. 142-147 zb. A) oraz uzupełniającej opinii ustnej złożonej przez biegłego J. B. (k. 123-125 zb. A i k. 57-59) jako jasnym , rzeczowym , fachowym i obiektywnym . Z opinii (...) nr (...) z dnia 29 czerwca 2015 r. wynika iż do uderzenia motoroweru w rower doszło na skrzyżowaniu , na pasie ruchu motoroweru . Bezpośrednio przed przewróceniem motoroweru jego prędkość zawierała się w zakresie 24-27 km/h , nie istnieją natomiast możliwości ustalenia całkowitej prędkości motoroweru przed wypadkiem. Przyjmując wartość prędkości ruchu roweru odpowiadającej jeździe wolnej lub ze średnią prędkością – w chwili kiedy rower wjeżdżał na pas ruchu motoroweru – kierujący motorowerem nie miał możliwości uniknięcia wypadku . Bezpośrednią przyczyną zderzenia było natomiast nie ustąpienie pierwszeństwa przejazdu motorowerowi przez rowerzystkę (k. 79-87 zb. A.). Natomiast z opinii (...) nr (...) z dnia 21 listopada 2015r. wynika iż rozpatrując przypadek ruchu rowerzystki ze strony lewej na prawą dochodzi się do identycznych wniosków na temat bezpośredniej przyczyny zdarzenia jak w opinii (...) . Przyczyną wypadku było nieustąpienie pierwszeństwa motorowerowi przez rowerzystkę i jej wjechanie na tor ruchu motoroweru , gdy kierujący nim nie miał możliwości uniknięcia wypadku przy prędkości dopuszczalnej . Dla rozpatrzenia wariantu ruchu rowerzystki (ze strony lewej na prawą w stosunku do kierunku jazdy motoroweru) istnieje teoretycznie możliwość związku przyczynowego ewentualnej nadmiernej prędkości motoroweru z wypadkiem . Do przyjęcia takiej wersji brak jest jednak podstaw (k. 142-147 zb. A). Dodatkowo biegły J. B. w swojej uzupełniającej opinii ustnej wskazał iż jego ocenie maksymalna prędkość motoroweru wynosiła w chwili zderzenia 38 km/h . O przyczynieniu motorowerzysty można było by mówić gdyby poruszał się z prędkością około 100 km/h . W tym przypadku można było by mówić o związku przyczynowym prędkości motoroweru z wypadkiem , są to jednak rozważania teoretyczne bo prędkości tej nie można obliczyć (k. 124-125 zb. A) . Dodatkowo biegły wskazał iż jeżeli motorower marki D. (...) którym poruszał się pokrzywdzony J. W. nie był przerabiany to jego maksymalna prędkość powinna być konstrukcyjnie ograniczona do 45 km/h. Jednak w ocenie biegłego prędkość motoroweru nie miała znaczenia dla stwierdzenia bezpośredniej przyczyny wypadku . Biegły J. B. dodatkowo stwierdził iż na podstawie śladów pozostawianych na miejscu zdarzenia nie można określić z którego kierunku jechała oskarżona . Jednak w jego ocenie kierunki ruchu rowerzystki nie miały znaczenia dla określenia bezpośredniej przyczyny wypadku . Bezpośrednią przyczyną zdarzenia było zachowanie rowerzystki – wjechanie na tor ruchu motoroweru posiadającego pierwszeństwo przejazdu (k. 57-59) .

Sąd dał pełną wiarę sprawozdaniu z przeprowadzonych badań krwi sporządzonego przez (...) nr (...)696/14 z dnia 12 września 2014 r. jako jasnemu , rzeczownemu , fachowemu i obiektywnemu . Z opinii tej wynika iż w nadesłanej próbce krwi należącej do pokrzywdzonego J. W. stwierdzona 0,00 promila alkoholu etylowego we krwi (k. 54-55 zb. A) .

Sąd dał pełną wiarę opinii pisemnej biegłego lekarza M. R. z dnia 19 września 2014 r. dotyczącej obrażeń ciała pokrzywdzonego J. W. (k. 59 zb. A.) jako jasnej , dokładnej i fachowej . Została ona sporządzona przez biegłego dysponującego fachową wiedzą z zakresu chirurgii ogólnej i obrażeń ciała. Z opinii tej wynika wprost w wyniku wypadku drogowego pokrzywdzony J. W. doznał obrażeń ciała w postaci urazu brzuch z uszkodzeniem śledziony i krwotokiem do jamy otrzewnej oraz że obrażenia te są ciężkimi obrażeniami ciała i należy kwalifikować je w myśl art. 156 § 1 pkt. 2 k.k. jako chorobę realnie zagrażającą życiu .

Sąd dał pełną wiarę opinii pisemnej biegłego z zakresu wyceny ruchomości A. P. z dnia 03 sierpnia 2016 r. (k. 68-73) jako jasnej , dokładnej i fachowej . Z opinii tej wynika iż wysokość szkody – wartość uszkodzeń motocykla D. na skutek zdarzenia drogowego w dniu 23 sierpnia 2014 r. kształtują się na poziomie około 1010 zł .

Sąd dał w pełni wiarę dowodom z dokumentów , albowiem dokumenty powyższe zostały sporządzone przez funkcjonariuszy publicznych , nie zainteresowanych rozstrzygnięciem w sprawie , a zatem nie mających logicznego

powodu , by przedstawiać nieprawdziwy stan rzeczy w dokumentach . Brak jest na tych dokumentach jakichkolwiek śladów podrobienia bądź przerobienia .

Sąd dał ponadto wiarę wszystkim ujawnionym na rozprawie dokumentom. Ich autentyczność i wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, ani nie stoi w sprzeczności z żadnym innym dowodem, a tym samym nie budzi wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Oskarżona A. Ł. w ramach zarzucanego jej czynu została uznana za winną tego że w dniu 23 sierpnia 2014 r. w L. woj. (...) nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym określone w art. 5 ust. 1 oraz w art. 25 ust. 1 Ustawy Prawo o Ruchu Drogowym w ten sposób że jadąc rowerem marki Z. drogą podporządkowaną ul. (...) w kierunku ul. (...) i będąc na skrzyżowaniu z ul. (...) nie zachowała szczególnej ostrożności i nie ustąpiła pierwszeństwa przejazdu motorowerowi marki D. nr rej. (...) kierowanemu przez J. W. poruszającemu się drogą z pierwszeństwem przejazdu - ul. (...) w kierunku ul. (...) i wjechała na skrzyżowanie doprowadzając do zderzenia się obu pojazdów , w wyniku którego to zdarzenia J. W. doznał urazu brzuch z uszkodzeniem śledziony i krwotokiem do jamy otrzewnej stanowiących ciężkie obrażenia ciała w postaci choroby realnie zagrażającej życiu w myśl art. 156 § 1 k.k. to jest popełnienia czynu z art. 177 § 2 k.k. .

Przepis art. 177 § 1 k.k. stanowi iż karze podlega , kto, narusza chociażby nieumyślnie , zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym , powoduje nieumyślnie wypadek , w którym inna osoba odniosła obrażenia wskazane w art. 157 § 1 kk. Według art. 177 § 1 k.k. ze zwykłym, zwanym też średnim wypadkiem mamy do czynienia, jeżeli jego skutkiem jest uszczerbek na zdrowiu osoby innej niż sprawca, polegający na naruszeniu czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia przez okres przekraczający 7 dni (tj. skutek określony w art. 157 § 1 k.k.).

Przepis art. 177 § 2 k.k. stanowi , że jeżeli następstwem wypadku jest śmierć innej osoby albo ciężki uszczerbek na jej zdrowiu, sprawca podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8. Przedmiotem ochrony art. 177 k.k. są najbardziej fundamentalne z wartości, za jakie należy uznać życie i zdrowie człowieka. Nie jest natomiast przedmiotem ochrony bezpieczeństwo w komunikacji, które stanowi jedynie pewien specyficzny stan, charakteryzujący się brakiem zagrożeń dla wspomnianych dóbr. Zwraca uwagę fakt, że w katalogu tym zabrakło mienia, co jest wynikiem częściowej depenalizacji tzw. lekkiego wypadku komunikacyjnego. Wymogiem odpowiedzialności karnej w oparciu o znamiona art. 177 k.k. jest naruszenie reguł ostrożnego postępowania z dobrem prawnym. Ta cecha, charakterystyczna skądinąd dla wszystkich przestępstw nieumyślnych, doznaje w treści omawianego przepisu pewnych ograniczeń. Przy ustalaniu zakresu odpowiedzialności karnej sprawcy wypadku komunikacyjnego uwzględnić należy okoliczności przedmiotowe związane ze zdarzeniem , takie jak trudne warunki drogowe, opady atmosferyczne, siła wiatru, stan drogi lub innego szlaku komunikacyjnego itp. Na uwzględnienie zasługują również liczne okoliczności związane z cechami pojazdu prowadzonego przez sprawcę, na przykład zły stan techniczny, o ile rzecz jasna nieprawidłowości w tym zakresie nie zostały sprowadzone przez kierującego. Krąg stawianych sprawcy wymogów odnoszony jest do pewnego zgeneralizowanego wzorca normatywnego , może on przybrać formę standardową („rozsądny obywatel”) lub kwalifikowaną („dobry kierowca”), zależeć to będzie od istoty badanego zdarzenia i roli, jaką odegrał sprawca (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 1995 r., III KRN 20/95, PiP 1996, z. 6, poz. 105). Znamieniem strony przedmiotowej spowodowania wypadku jest naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu. Pojęcie tych zasad obejmuje zarówno zasady ujęte w przepisach prawa drogowego lub regulujących komunikację kolejową, wodną lub powietrzną, jak też wynikające z istoty bezpieczeństwa w ruchu zasady prakseologiczne odnoszące się do danej sfery ruchu (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 1975 r., V KZP 2/74, OSNKW 1975, nr 3, poz. 33). Zasady bezpieczeństwa dotyczące ruchu drogowego określone zostały w ustawie z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (tekst jedn. Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908 z późn. zm.). Naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu może być zarówno umyślne, jak i nieumyślne, natomiast wynikające stąd skutki dotyczące życia, zdrowia lub mienia muszą być objęte winą nieumyślną. Przesądza to o kwalifikacji wypadku komunikacyjnego jako występku nieumyślnego. Podmiotem występku spowodowania wypadku komunikacyjnego - ze względu na znamię naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu - może być jedynie uczestnik ruchu, którego dotyczy obowiązek przestrzegania tych

zasad, a więc kierujący pojazdem mechanicznym, pieszy, woźnica, rowerzysta, osoba prowadząca kolumnę pieszych i in. (por. K. Buchała, w: A. Zoll (red.), Komentarz 2, wyd. 1999, s. 394). W zależności od skutków rozróżnia się zwykły i ciężki wypadek. W hipotezie art. 177 § 2 k.k. doszło do spenalizowania przestępstwa wieloodmianowego. Skutek tu opisany polegać może bądź na spowodowaniu ciężkiego uszczerbku na zdrowiu innej osoby, bądź też jej śmierci. W treści art. 156 § 1 pkt. 2 k.k. wymieniono cztery kategorie chorób: chorobę nieuleczalną, chorobę długotrwałą, chorobę realnie zagrażającą życiu i trwałą chorobę psychiczną. Są to określenia, których ocena musi się opierać na kryteriach medycznych, zgodnych z obecnym stanem wiedzy w tej dziedzinie, co niewątpliwie wymaga zasięgnięcia opinii biegłych. W orzecznictwie przyjęto, iż za chorobę długotrwałą uznaje się chorobę, która narusza funkcjonowanie organizmu na okres przekraczający 6 miesięcy (pro . wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 lipca 1972 r., RW 6/72 oraz wyr. SN z 13 II 1976 r., KR 192/72; por. też J. Bafia i in., Komentarz, s. 106.) (Komentarz do art.156 kodeksu karnego (Dz.U.97.88.553), [w:] A. Marek, Kodeks karny. Komentarz, LEX, 2007, wyd. IV.).

Oskarżona A. Ł. wypełnił wszystkie znamiona czynu zabronionego opisanego w art. 177 § 2 k.k. . Należy stwierdzić iż oskarżona A. Ł. w dniu 23 sierpnia 2014 r. w L. woj. (...) nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym określone w art. 5 ust. 1 oraz w art. 25 ust. 1 Ustawy Prawo o Ruchu Drogowym w ten sposób , że jadąc rowerem marki Z. drogą podporządkowaną ul. (...) w kierunku ul. (...) i będąc na skrzyżowaniu z ul. (...) nie zachowała szczególnej ostrożności i nie ustąpiła pierwszeństwa przejazdu motorowerowi marki D. nr rej. (...) kierowanemu przez J. W. poruszającemu się drogą z pierwszeństwem przejazdu - ul. (...) w kierunku ul. (...) i wjechała na skrzyżowanie doprowadzając do zderzenia się obu pojazdów .

Zgodnie z treścią art. 25 ust 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (tekst jednolity: Dz. U. z 2012 r. , poz. 1137 ze zm.) wynika iż kierujący pojazdem, zbliżając się do skrzyżowania, jest obowiązany zachować szczególną ostrożność i ustąpić pierwszeństwa pojazdowi nadjeżdżającemu z prawej strony, a jeżeli skręca w lewo - także jadącemu z kierunku przeciwnego na wprost lub skręcającemu w prawo. Natomiast z treści art. 25 ust 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (tekst jednolity: Dz. U. z 2005 Nr 108 poz. 908 ze zm.) wynika iż kierującemu pojazdem zabrania się wjeżdżania na skrzyżowanie, jeżeli na skrzyżowaniu lub za nim nie ma miejsca do kontynuowania jazdy. Kierującego pojazdem zbliżającego się do takiego skrzyżowania obowiązuje zachowanie szczególnej ostrożności. Polega ona m.in. na zwiększonej obserwacji drogi, zmniejszeniu prędkości do takiej, która pozwoli na przepuszczenie pojazdu korzystającego z pierwszeństwa oraz pieszych przechodzących przez jezdnię, a nawet zatrzymanie się, gdy okaże się to konieczne. Trafnie Sąd Najwyższy zauważył, że: „Nienależyte obserwowanie przez oskarżonego drogi i niezachowanie szczególnej ostrożności przy zbliżaniu się do skrzyżowania niewątpliwie pozostające w bezpośrednim związku z rozwijaną przez niego w tym czasie nadmierną prędkością” (wyrok . Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 1987 r., V KRN 176/87, OSNPG 1988, nr 6, poz. 57). „Trudno mówić o zachowaniu szczególnej ostrożności - jak słusznie twierdzi Sąd Najwyższy - jeżeli kierowca jedzie w taki sposób, że nie może zatrzymać prowadzonego przez siebie pojazdu przed skrzyżowaniem, gdy stwierdzi, że nadjeżdża inny pojazd” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 1960 r., I K 248/59 (w:) R.A. Stefański, Prawo o ruchu drogowym z orzecnictwem..., s. 84). Natomiast pierwszeństwo na skrzyżowaniu z pierwszeństwem przejazdu dla wybranego kierunku ruchu (skrzyżowanie z pierwszeństwem) jest ustalane za pomocą znaków drogowych (za Komentarz do art.25 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz.U.05.108.908), [w:] R.A. Stefański, Prawo o ruchu drogowym. Komentarz, LEX, 2008, wyd. III.) . Natomiast z treścią art. 5 ust 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (tekst jednolity: Dz. U. z 2012 r. , poz. 1137 ze zm.) wynika iż uczestnik ruchu i inna osoba znajdująca się na drodze są obowiązani stosować się do poleceń i sygnałów dawanych przez osoby kierujące ruchem lub uprawnione do jego kontroli, sygnałów świetlnych oraz znaków drogowych, nawet wówczas, gdy z przepisów ustawy wynika inny sposób zachowania niż nakazany przez te osoby, sygnały świetlne lub znaki drogowe.

Oskarżona A. Ł. jadąc rowerem marki Z. drogą podporządkowaną ul. (...) w kierunku ul. (...) i będąc na skrzyżowaniu z ul. (...) nie zachowała szczególnej ostrożności , nie zastosowała się do znaku drogowego A- 7 „ustąp pierwszeństwo” i nie ustąpiła pierwszeństwa przejazdu motorowerowi marki D. nr rej. (...) kierowanemu przez J. W. poruszającemu się drogą z pierwszeństwem przejazdu - ul. (...) w kierunku ul. (...) i wjechała na skrzyżowanie . Należy wskazać iż tego dnia warunki drogowe były bardzo dobre , jezdnia sucha , a widoczność nie była ograniczona , zaś w chwili zderzenia

motorower D. nr rej. (...) kierowanemu przez J. W. poruszał się z prędkością w zakresie od 24-27 km/h (k. 79-87 zb A.). Motorower marki D. nr rej. (...) nie był przerobiony celem usunięcia ogranicznika prędkości i jego maksymalna prędkość wynosi 45 km/h (k. 57-59 , k. 50-51 i k. 49-50) . Sąd ustalił iż oskarżona A. Ł. poruszała się ul. (...) w kierunku ul. (...) na podstawie zeznań świadków J. W. (k. 48v zb. C i k. 50-51) , R. O. (k. 32 zb. C i k. 55-57) i R. S. (k. 84) i nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonej A. Ł. w zakresie w którym stwierdziła iż jechała w kierunku ul. (...) z przyczyn wskazanych wcześniej przy ocenie wyjaśnień oskarżonej .

Ponadto należy ponownie wskazać iż z opinii (...) nr (...) z dnia 29 czerwca 2015 r. wynika iż do uderzenia motoroweru w rower doszło na skrzyżowaniu , na pasie ruchu motoroweru . Bezpośrednio przed przewróceniem motoroweru jego prędkość zawierała się w zakresie 24-27 km/h , nie istnieją natomiast możliwości ustalenia całkowitej prędkości motoroweru przed wypadkiem. Przyjmując wartość prędkości ruchu roweru odpowiadającej jeździe wolnej lub ze średnią prędkością – w chwili kiedy rower wjeżdżał na pas ruchu motoroweru – kierujący motorowerem nie miał możliwości uniknięcia wypadku . Bezpośrednią przyczyną zderzenia było natomiast nie ustąpienie pierwszeństwa przejazdu motorowerowi przez rowerzystkę (k. 79-87 zb A.). Natomiast z opinii (...) nr (...) z dnia 21 listopada 2015r. wynika iż rozpatrując przypadek ruchu rowerzystki ze strony lewej na prawą dochodzi się do identycznych wniosków na temat bezpośredniej przyczyny zdarzenia jak w opinii (...) . Przyczyną wypadku było nieustąpienie pierwszeństwa motorowerowi przez rowerzystkę i jej wjechanie na tor ruchu motoroweru , gdy kierujący nim nie miał możliwości uniknięcia wypadku przy prędkości dopuszczalnej . Dla rozpatrzenia wariantu ruchu rowerzystki (ze strony lewej na prawą w stosunku do kierunku jazdy motoroweru) istnieje teoretycznie możliwość związku przyczynowego ewentualnej nadmiernej prędkości motoroweru z wypadkiem . Do przyjęcia takiej wersji brak jest jednak podstaw (k. 142-147 zb. A). Dodatkowo biegły J. B. w swojej uzupełniającej opinii ustnej wskazał o przyczynieniu motorowerzysty można było by mówić gdyby poruszał się z prędkością około 100 km/h w tym przypadku można było by mówić o związku przyczynowym prędkości motoroweru z wypadkiem są to jedna rozważania teoretyczne bo prędkości tej nie można obliczyć (k. 124-125 zb. A) . Dodatkowo biegły wskazał iż jeżeli motorower marki D. (...) którym poruszał się pokrzywdzony J. W. nie był przerabiany to jego maksymalna prędkość powinna być konstrukcyjnie ograniczona do 45 km/h. Jednak w ocenie biegłego prędkość motoroweru nie miała znaczenia dla stwierdzenia bezpośredniej przyczyny wypadku (k. 57-59). Należy wskazać iż z zeznań świadków J. W. (k. 50-51) , W. W. (k. 49-50) wynika iż motorower marki D. (...) nie był przerabiany i jego maksymalna prędkość to 45 km/h . Należy ponadto dodatkowo wskazać iż biegły J. B. stwierdził iż na podstawie śladów pozostawianych na miejscu zdarzenia nie można określić z którego kierunku jechała oskarżona . Jednak w jego ocenie kierunki ruchu rowerzystki nie miały znaczenia dla określenia bezpośredniej przyczyny wypadku . Bezpośrednią przyczyną zdarzenia było zachowanie rowerzystki – wjechanie na tor ruchu motoroweru posiadającego pierwszeństwo przejazdu (k. 57-59) .

Ponadto należy stwierdzić iż w wyniku tego zdarzenia kierujący motorowerowi marki D. nr rej. (...) pokrzywdzony J. W. doznał urazu brzuch z uszkodzeniem śledziony i krwotokiem do jamy otrzewnej stanowiących ciężkie obrażenia ciała w postaci choroby realnie zagrażającej życiu w myśl art. 156 § 1 k.k. . Fakt ten wynika wprost z opinii pisemnej biegłego lekarza M. R. z dnia 19 września 2014 r. dotyczącej obrażeń ciała pokrzywdzonego J. W. (k. 59 zb. A).

Z tych względów zarówno okoliczności sprawy , jak i wina oskarżonej A. Ł. co do popełnienia przez nią czynu z art. 177 § 2 k.k. opisanego w pkt. 1 wyroku nie budzą wątpliwości.

Wymierzając oskarżonej A. Ł. karę Sąd wziął pod uwagę zarówno okoliczności obciążające jak i łagodzące.

Niewątpliwą okolicznością obciążającą jest duży stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu przejawiający się w charakterze naruszonego przez oskarżonego dobra jakim bezpieczeństwo w ruchu drogowym , oraz skutki jakie to zdarzenie drogowe spowodowało

W powyższej sprawie Sąd jako okoliczność łagodzącą wobec oskarżonej A. Ł. uznał fakt iż nie była ona dotychczas karana (k. 67) .

Orzekając o karze Sąd wymierzył oskarżonej A. Ł. za czyn opisany w pkt. 1 wyroku stanowiący przestępstwo z art. 177 § 2 k.k. karę 1 roku pozbawienia wolności. Orzeczonej wobec oskarżonej kary 1 roku pozbawienia wolności spełnia

wymogi zarówno prewencji indywidualnej jak i generalnej, a także odpowiada stopniowi zawinienia i społecznej szkodliwości czynu. Winna spełnić wobec oskarżonej funkcję wychowawczą i powstrzymać go w przyszłości od popełnienia podobnych czynów. Z uwagi na wyżej wskazane okoliczności łagodzące i faktu iż oskarżona nie była dotychczas karana (k. 67) , Sąd na podstawie na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. wymierzona oskarżonej A. Ł. karę pozbawienia wolności zawiesił na okres próby 2 lat, uznając iż jest to okres wystarczający dla zrozumienia przez oskarżonego wagi popełnionego przez niego występku. Groźba zarządzenia wykonania kary w okresie próby ponadto spowoduje , iż oskarżony będzie respektował porządek prawny, a co za tym idzie cele kary zostaną osiągnięte.

Ponadto na podstawie art. 72 § 1 pkt. 1 k.k. Sąd zobowiązał oskarżoną A. Ł. do informowania kuratora sądowego o przebiegu okresu próby .

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. Sąd zasądził od oskarżonej A. Ł. na rzecz pokrzywdzonego J. W. zadośćuczynienie za doznaną krzywdę w kwocie 20000 zł (dwudziestu tysięcy złotych). Sąd uznał iż to kwota adekwatna biorąc pod uwagę rodzaj krzywd doznanych przez pokrzywdzonego J. W. i odniesionych przez niego obrażeń ciała w wyniku tego zdarzenia oraz dochody oskarżonej .

Ponadto na podstawie art. 46 § 1 k.k. nałożył na oskarżoną A. Ł. obowiązek naprawienia szkody przez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego J. W. kwoty 1010 zł (tysiąc dziesięć złotych) . Nałożenie na oskarżoną obowiązku naprawienia szkody ma zrealizować wobec niej cele wychowawcze . Kwota 1010 zł to wartość szkody powstała w wyniku uszkodzenia motorowerowi marki D. nr rej. (...) podczas przedmiotowego zdarzenia . Wysokość szkody w tym zakresie wynika wprost z opinii biegłego A. P. z dnia 03 sierpnia 2016 r. (k. 68-73).

Na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. Sąd nakazał zwrócić pokrzywdzonemu J. W. dowody rzeczowe Nr DRZ (...);

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i zwolnił oskarżoną A. Ł. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych biorąc pod uwagę dochody oskarżonej .

Z uwagi na powyższe Sąd orzekł jak w wyroku.